ОСТАННІ НОВИНИ

20:08 Печена картопля в борошні: страва, яку ви точно ще не куштували
19:55 Водоліям — «Зірка» та надія на зміни, Дівам — «Відлюдник» і потреба в тиші: Таро-прогноз на 6 червня
19:54 Втрачена перемога команди Шарана та осічка «Кудрівки»: відеоогляди перших стикових матчів за місця в УПЛ
19:44 Кримський глухий кут: як вогневий контроль України ламає плани окупантів на півдні
19:18 «Ми попереджали»: у путіна озвучили нові претензії до США через війну в Україні
19:06 Одна популярна спеція може зіпсувати весь суп: про неї знають не всі
18:40 У ДБР розкрили масштаби

ЖИТТЄВІ ІСТОРІЇ

«Рибу іноді забираю у єнотів, м'ясо — у вовків, які загризли лося»: дивовижна історія життя 37-річного самосела Чорнобильської зони

12:10 — 29 жовтня 2021

Ігор ОСИПЧУК, «ФАКТИ»

У Києві відкрилася перша персональна виставка картин Ігоря Рудені, який переїхав до Зони відчуження зі столиці 16 років тому.

— Мені був 21 рік, коли через сімейні негаразди (розповідати про них не хочу) пішов із Києва до Чорнобильської зони, — каже **наймолодший за віком чорнобильський самосел 37-річний Ігор Руденя**. — *Проникнув туди завдяки мандрівним собакам — через огорожу Чорнобильської зони вони проклали стежку. Оселився чи не найчистішому в радіаційному відношенні місці Зони відчуження — селі Ладижичі (за 25 кілометрів від ЧАЕС). Зайняв одну з кинутих хат. Тоді, 16 років тому, моїми сусідами були вісім старих самоселів. На жаль, вони вже померли.*

«Писав картини на тканині, вирізаній з… розкладачок»

— Продуктами забезпечую себе сам — навчився вирощувати овочі, — веде далі Ігор Руденя. — *У садах достатньо яблук, груш, слив, вишень. Поруч із селом знаходиться озеро та річка Брагінка. У мене є дерев'яний човен, у який, до речі, вкладаю багато праці: його треба шпаклювати, смолити. Ловлю рибу (в основному, карасів, линів і щук) або «експропріюю» її у… єнотів. Вони чудові рибалки, виносять свою здобич на берег, от я часом і забираю у них улов. Цих милих тварин там багато, вони для мене на кшталт собачок. Якщо хочеться грибів, ягід, м'яса, йду до лісу. Вовків у нас розвелося чимало. Я шукаю в лісі тушу лося, якого вони недавно загризли, але ще не встигли з'їсти, і сокирою відрубаю шматок м'яса. Добувати таким чином свіжину вдається не часто: раз на один-два місяці. Сокира мені потрібна і для того, щоб у разі потреби захистити себе від вовків. Щоправда, був лише один випадок, коли ватажок насмілився піти на мене в атаку. Не будь у мене з собою сокири, все могло б закінчитися для мене дуже сумно. До цього той вовк двічі перегороджував мені шлях на стежці — начебто задирався. Але варто було витягти ножа, як він йшов. А втретє хижак все ж таки накинувся. Щоб урятувати власне життя, довелося його вбити.*

Читайте також: [Чорнобильську зону активно заселяють ведмеді: відеодоказ]

Ладижичі відключені від комунікацій, але електрику я маю — сам її виробляю. Знайшов у селі потрібні запчастини, зробив лопаті з алюмінієвих козирків, що збереглися на деяких хатах, та зібрав вітрогенератор. Струм від нього йде в мою хату саморобною лінією електропередач — поставив рогатини і по них проклав провід. До того ж я недавно ще й сонячною панеллю обзавівся. У мене є мобільний телефон, телевізор, комп'ютер, бездротовий Інтернет (купив модем та встановив антену на високому стовпі). А ще займаюсь живописом. Мені вдалося продати одну із картин за 1000 євро. Завдяки цьому організував свою першу персональну виставку — у Києві в Центральному будинку художника Національної спілки художників України. Виставка триватиме до 2 листопада.

— Коли 16 років тому ви прийшли до Ладижичів, як пристосовувалися до життя у майже безлюдному селі?

— Важко довелося, тим більше, що хати були пограбовані мародерами. Після них знайти щось корисне складно. Насамперед треба було розтопити грубку. А в мене ні сірників, ні запальнички не було, адже я не курю. У дитинстві гостював у дідуся з бабусею в Білорусі, тому знав, що на Поліссі у селян заведено ховати про запас сірника в кишенях тілогрійок та іншого одягу. В одній із хат у старому кожусі, що валявся на підлозі, знайшов таку необхідну коробку. Набрав дров, розпалив у печі вогонь, і на душі повеселішало — я дуже люблю тепло. З їжею спочатку було туго — першу зиму харчувався, в основному, яблуками та іншими фруктами, які вдосталь знаходив у садах. Тоді в Ладижичах ще були живі бабусі та дідусі — самосели. Коли настала весна, ці люди допомогли мені освоїти селянську науку на практиці. Я працював на їхніх городах, і вони підказували, що робити. Ну і давали трохи продуктів.

Поступово навчився багатьох інших корисних речей: виконувати слюсарну та столярну роботу, рибалити. Навіть перукарське ремесло трохи освоїв — сам себе стрижу.

Струм від такого генератора йде до хати Ігоря по саморобній лінії електропередач

— Давно захопились живописом?

— Я любив малювати ще у школі. В університеті закинув це заняття через велику завантаженість. А у Ладижичах з'явився вільний час, і я повернувся до малювання. Щоправда, спочатку не було ні фарб, ні пензликів. Зібрав у покинутих хатах кольорові олівці 1970-х років. Але малювати ними не дуже подобається — кольори виходять тьмяними. Тому, коли знайомі запитували: «Що тобі привезти?», просив: «Фарби, пензлики, лак».

Я оселився у Чорнобильській зоні 2005-го, а у грудні наступного року написав гуашшю свій перший пейзаж. На подяку за допомогу дарував людям свої роботи. До речі, щоб купити стартовий набір всього необхідного для художньої творчості, потрібно близько трьох тисяч гривень. А витрати на кожну картину становлять щонайменше тисячу гривень. І це при тому, що в перші роки замість фабричного полотна використовував домоткані лляні тканини (вони залишилися в покинутих будинках) та шматки щільної матерії, яку вирізав із розкладачок. Коли запаси такої матерії закінчилися, довелося просити у друзів не тільки фарби, а й полотна. Останнім часом найчастіше можу сам все це придбати — люди почали купувати у мене картини. На нинішній виставці представлено 74 мої роботи, у тому числі ті, що вже продані (потім поверну їх власникам).

— Яка у середньому ціна на ваші картини?

— Від 500 євро та вище. Щоправда, на сьогодні продав трохи більш як 10 полотен. Основна частина покупців — мої друзі та знайомі. Сонячну панель для отримання електрики я купив за гроші, отримані від продажу картин.

— Хто ваші друзі?

— Продовжую підтримувати стосунки із деякими хлопцями, з якими навчався в університеті. Багато друзів серед працівників Чорнобильської зони. Є й інші добрі знайомі, з якими зустрівся у різні періоди свого життя. Періодично спілкуюсь із молодшим братом Сергієм. Він закінчив технікум, живе зі своєю дівчиною, працює.

— Ви десь навчалися живопису?

- Ні. Наставника в мене не було, художньої школи не відвідував — самоучка. Ви можете порівняти мої перші картини з пізнішими — рівень майстерності помітно зріс. Я працюю над своїми полотнами дуже ретельно — виписую навіть найдрібніші деталі, намагаюся передати кольори якомога натуральніше. Щодо деяких моїх робіт люди кажуть, що з першого погляду і не розбереш — це картина чи фотографія. Найкраще виходять краєвиди. Люди виходять гірше, бо я рідко їх бачу.

Над одним полотном працюю два з половиною-три місяці по багато годин на день. Більше ніж п'ять картин на рік написати не виходить, адже треба займатися господарством. Спеціально роблю у творчій роботі перерви, щоб приділити час городу, ремонту човна, рибалці.

Ігор Руденя: «Щодо деяких моїх робіт люди кажуть, що з першого погляду і не розбереш — це картина чи фотографія. Найкраще у мене виходять краєвиди. Люди виходять гірше, бо я рідко їх бачу»

«Бувало, знайомився з дівчатами, переїжджав до них, щоб створити сім'ю, але щоразу повертався до Ладижичів»

— На одній зі своїх картин я зобразив молоду жінку, яка сидить у човні за веслами, — продовжує Ігор Руденя. — *Її звуть Наталя, вона внучка старого, який жив у Ладижичах, на жаль, уже покійного. Наталя приїжджала відвідати дідуся, от ми й познайомилися. У нас виникли взаємні почуття, і ми вирішили, що я переїду до неї в одне із сіл Чернігівської області. Наташа працює перукарем, має город, живність. Я влаштувався у «сільгоспхімію» на добру зарплату. Прожили разом півтора року, за цей час будинок звели. Однак стало ясно, що не знаходимо належного порозуміння. До того ж мене тягнуло в Ладижичі, я ж запросто обходжуся без щоденного спілкування з людьми.*

Подібні історії повторювалися ще тричі. Я знайомився із привабливою дівчиною, переселявся до неї в цивілізацію. Але довго там жити не міг, повертався до Чорнобильської зони. Я маю чимало друзів за її межами. Ось і зараз на час проведення персональної виставки одна чуйна дівчина дозволила мені пожити в її порожній квартирі в Києві.

— Як ви познайомились із Наталею, зрозуміло. А як знайомилися з іншими своїми обраницями?

— З однієї з них — Анютою — познайомився Інтернетом. Переїхав до неї на Херсонщину. Наше спільне життя тривало два роки. Я працював у соцстраху — допомагав немічним людям. Грошей отримував мало. Це стало однією з основних причин того, що ми з Анютою розлучилися. Коли повернувся до Ладижичів, довелося налагоджувати господарство заново — практично все моє майно пограбували, навіть одяг потягли. Так я пошив спецівку сам — зі шматків домотканої лляної тканини, на яку не зазіхнули мародери. Ще пощастило, що в інших хатах і сараях вдалося знайти старі пилку, сокиру, молоток, брухт. На той час я залишився в Ладижичах єдиним мешканцем — усі сусіди померли.

— Що робите, якщо раптом знадобилася медична допомога?

— На щастя, серйозних розладів здоров'я я не мав.

— Любите готувати?

— Не фанат кухарської справи. Але друзі хвалять мої супи, вареники, деруни… Особливу нотку стравам надає те, що готую їх у печі.

— Маєте живність?

— Птахів, корову, порося не тримаю. Але є семеро котів. Годую їх рибою. Хоча вони й самі полюють.

— У вас великий город?

— Приблизно дві сотки — для однієї людини цілком достатньо. Вирощую картоплю, цибулю, часник, капусту, горох, помідори, огірки, кабачки, баклажани, кукурудзу, навіть кавуни. З ягід — малину та полуницю.

Живу неквапливим розміреним життям. Прокидаюся о п'ятій ранку, трохи працюю по господарству, снідаю і лягаю ще подрімати годинку. День зайнятий живописом, повсякденними справами, повільними прогулянками, під час яких милуюсь природою, шукаю сюжети для майбутніх картин. Ще й вірші пишу.

Знаєте, завдяки тому, що я оселився в Чорнобильській зоні, про мене литовський режисер Віестурс Кайріш документальний фільм зняв. Кінострічка називається «Невидиме місто».

Раніше [ліквідатор аварії на ЧАЕС, еколог та письменник Сергій Мирний розповів «ФАКТАМ», як розвиває у Зоні відчуження туризм].

Фото автора

Читайте нас у [Facebook]

5923

До змісту розділу

Побачили помилку? Виділіть її та натисніть CTRL+Enter

Друкована версія | Лист редакторові | Поскаржитися

Поділитися 0 | Поділитися | Твітнути

ЗАРАЗ ЧИТАЮТЬ

Водоліям — несподівані ідеї, Терезам — складні розмови, а Овнам — конфлікти: гороскоп на вихідні
Вигідна пропозиція Близнюкам, дистанція для Раків та останній ривок Скорпіонів: гороскоп на 5 травня
Грошова допомога для людей з інвалідністю: кому виплатять 10 800 грн
Чи треба знімати плівку з сосисок перед варінням: відповідь виробників

ПОПУЛЯРНЕ

1 Батько лишив Грушевському стільки грошей, що той побудував шестиповерховий будинок і училище: вийшла книга про українську інтелігенцію початку XX століття — 30 травня 2026 12:24
2 Вбивця мав з собою два зображення Петлюри, але спитав: «Ви Петлюра?» — і після ствердної відповіді почав стріляти: 100 років тому загинув лідер УНР — 25 травня 2026 12:25
3 «Тактика просочування малими групами вже не дає ворогу тих результатів, на які він сподівається»: командир полку безпілотних систем «Лава» — 22 травня 2026 12:24
4 «Артист в Україні — ніхто»: популярний співак та телеведучий ХАС про зміни під час великої війни — 24 травня 2026 13:24
5 «Ми заходили на позиції, які знищувалися в нуль»: зірка «Ти — космос» Володимир Кравчук про роки на фронті — 28 травня 2026 12:24

* Рейтинг формується за останні 7 днів

Погода 05.06.26, вечір sinoptik
Київ
+23° вологість: 53% тиск: 747 мм вітер: 2 м/с, Південно-східний
Погода на 10 днів від sinoptik.ua

БІЛЬШЕ У РОЗДІЛІ

Героїня «ФАКТІВ» Таня Вороніна, яку 16 років тому спотворив сірчаною кислотою ображений залицяльник, народила двійнят — 1 липня 2022 12:25
Не шкодую, що Бог дав таких дітей, — мати-героїня одна виховує п'ятьох дітей, четверо з них — з інвалідністю — 24 березня 2022 13:46
«Свого чоловіка та донечку ніколи не бачила»: після втрати зору у 28 років вінничанка створила рок-групу музикантів з особливими потребами — 2 лютого 2022 17:20
Дитина-калькулятор: 15-річний школяр множить десятки, сотні та мільйони в умі — 1 лютого 2022 18:05
«Під час обстрілу я згадувала чоловіка та молилась»: у родині Олени Кукли всі захищали Україну — вона, її син, чоловік і брат — 22 січня 2022 12:40

Новини партнерів

© 1997—2026 «**Факти та коментарі**®»
Усі права на матеріали сайту охороняються у відповідності до законодавства України.
Матеріали під рубриками «На правах реклами», «Реклама», а також позначені символом Ⓟ публікуються у якості реклами та мають інформаційно-комерційний характер.